

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119467488
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6119467488.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobkyne: X.. K. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., N. H. XX, zastúpená JUDr. Michal Krutek, s.r.o., Trnava, Hlavná 11, IČO: 47 254 581, proti žalovaným: 1. W. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. U., N. Q. XX, zastúpený advokátom JUDr. Tiborom Elzerom, so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, IČO: 11 732 474, 2. KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpená Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Horná 26, IČO: 36 868 299, o 54.570 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 6Csp/28/2020-200 zo dňa 19. novembra 2020, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti výroku (II.) a výrokoch o náhrade trov konania účastníkov (III. a IV.) **p o t v r d z u j e.**

Žalovaným v 1. a 2. rade **p r i z n á v a** proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 27.12.2019 domáhala zaplata sumy 54.570,- eur s tým aby žalovaným v 1. a 2. rade bola uložená povinnosť zaplatiť uvedenú sumu spoločne a nerozdielne spolu s príslušenstvom a to úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 54.570,- eur od 10.10.2019 do zaplata. V žalobe žalobkyňa uviedla, že rozsudkom Okresného súdu Komárno č. 3T/106/2016 zo dňa 15.05.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 27.11.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. 1To/87/2018 zo dňa 27.11.2018, bol žalovaný v 1 rade uznaný za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona, keďže žalovaný v 1 rade spôsobom svojej jazdy porušil dôležitú povinnosť uloženú v ust. § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, podľa ktorého vodič je povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky, a to v súvislosti s dopravnou nehodou, ktorú zavinil žalovaný v 1 rade dňa 18.09.2014. Pri tejto dopravnej nehode utrpela nasledovné zranenia: kompletne roztrhnutie lačníka, čiastočné roztrhnutie veľkej predsteny a plošný krvný výron okružia tenkého čreva a krvný výron do hrubého čreva, zlomeninu tela štvrtého drierového stavca, poškodenie vonkajšej slabínovej tepny s následnou trombózou, zlomeninu pravého článku malíčka na nohe, zlomeninu bočných trňov prvého a druhého drierového stavca. Zranenia u nej zanechajú trvalé následky v podobe chronického bolestivého syndrómu až neurotickej bolesti drierovej chrčtice s poškodením miechových nervových koreňov obojstranne a poruchu priechodnosti ľavej povrchovej stehennej tepny s nedokrvenosťou ľavej dolnej končatiny s klaudikačnými bolesťami po 50 metroch. Doba liečenia a práceneschopnosti žalobkyne bola odhadnutá od 18.09.2014 najmenej do 24.08.2015. Na základe zranení, ktoré utrpela a ktoré vyústili do

sťaženia jej spoločenského uplatnenia bol vypracovaný Znalecký posudok č. 18/2017 zo dňa 27.06.2017 (ďalej aj ako „ZP“), v ktorom znalkyňa MUDr. U. I., N.. ohodnotila jej sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu: 3.210,- bodov. Poukázala na ust. § 5 ods. 2 zákona 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Zákon“), výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa odseku 1, za jeden bod a výsledná suma sa zaokrúhli na najbližšie celé euro smerom nahor. Ďalej uviedla, že priemerná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky v roku 2013 (t.j. za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu škody) bola vo výške 824,- EUR. Dve percentá z predmetnej priemernej mzdy predstavujú sumu 16,48 EUR čo po zaokrúhlení na najbližšie celé euro smerom nahor predstavuje sumu 17,- EUR za jeden bod. Z dôvodu, že znalkyňa K. U. I., N.. v ZP ohodnotila sťaženie spoločenského uplatnenia Žalobkyne v rozsahu: 3.210,- bodov, celková náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia Žalobkyne predstavuje sumu 54.570,- EUR (vypočítané ako 17 x 3210). Žalobkyňa v žalobe ďalej uviedla, že zaslala žalovanému v rade 1 dňa 27.06.2019 predžalobnú výzvu, v rámci ktorej poukázala na vyššie uvedené súdne rozhodnutia a znalecký posudok a vyzvala ho na dobrovoľné uhradenie vzniknutej škody. Dňa 03.07.2019 žalovaný v rade 1 doručil žalobkyni Odpoveď na predžalobnú výzvu, v ktorej uviedol, že túto postúpil Žalovanému v rade 2, s ktorým mal uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu. Dňa 04.07.2019 Žalobkyňa zaslala Žalovanej v rade 2 predžalobnú výzvu, v rámci ktorej poukázala na vyššie uvedené súdne rozhodnutia, ZP a vyzvala ho na dobrovoľné uhradenie vzniknutej škody. Po postúpení predžalobnej výzvy Žalovaným v rade 1 zaslala Žalovaná v rade 2 zaslať Žalobkyni Výzvu zo dňa 10.07.2019, v ktorej vyzvala Žalobkyňu na predloženie dokladov predošetrenie nároku poškodeného na náhradu škody. Dňa 27.07.2019 Žalobkyňa zaslala Žalovanej v rade 2 všetky vyžiadané dokumenty. Žalobkyňa v žalobe poukázala na § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „ZoPzP“) a uviedla, že dňa 28.08.2019 Žalovaný v rade 2 doručil Žalobkyni Vyjadrenie zo dňa 22.08.2019 v ktorom uviedol: „V priebehu šetrenia vykonaného poisťovňou došlo po posúdení predložených dokladov k pochybnostiam o správnosti bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, a preto poisťovňa v s ust. § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov požiadala znaleckú organizáciu o vypracovanie znaleckého úkonu (znalecký posudok / odborné stanovisko / odborné vyjadrenie).“ Žalobkyňa ďalej uviedla, že žalovanému v 2 rade nepredložila lekárske posudky ale znalecký posudok znalkyne MUDr. U. I., N., pričom zákon č. 437/2004 o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia nepripúšťa, aby Žalovaný v 2 rade ako poskytovateľ náhrady požiadal o vypracovanie znaleckého posudku na znalecký posudok. Preto mala za to, že žalovaný v 2 rade si v lehote 3 kalendárnych mesiacov nesplnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 ZoPzP. V žalobe ohľadne nároku na úroky z omeškania žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. mája 2011, sp. zn. 6Cdo 16/2010: "Ak sa omeškanie týka peňažného dlhu vo forme náhrady škody (škody na zdraví), pre určenie, kedy dochádza k omeškaniu dlžníka (škodcu), je rozhodujúca povaha požadovaného (súdom priznaného) odškodnenia. Len v prípade, ak bolo súdom rozhodnuté o primeranom zvýšení odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., čas splnenia nastáva rozhodnutím súdu (§ 160 O.s.p.), a teda k omeškaniu dlžníka dochádza až uplynutím lehoty na splnenie povinnosti. V ostatných prípadoch je potrebné, z hľadiska určenia času splnenia, vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka (t. j. dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal)." Keďže žalovaný v 2 rade si nesplnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 Zákona č. 381/2001 Z.z, žalobkyňa žiada úroky z omeškania, a to odo dňa uplynutia lehoty troch kalendárnych mesiacov odo dňa podpísania Výzvy zo dňa 10.07.2019, keďže najneskôr 10.07.2019 sa Žalovaná v rade 2 dozvedela o škodovej udalosti zo strany Žalovaného v rade 1, t.j. úroky z omeškania si uplatňuje odo dňa 10.10.2019. V žalobe žalobkyňa uviedla, že v nasledujúcom období po dopravnej nehode mala Žalobkyňa uzáver stehnovej tepny vľavo s nedokrvením ľavej dolnej končatiny a aneurizmu tepny v brušnej stene na základe čoho v apríli 2016 podstúpila ďalší operačný zákrok v NÚSCH a.s., D.. Aj v súčasnej dobe má Žalobkyňa v dôsledku uvedenej autonehody pocit „studenej ľavej nohy“, mravenčenie od kolien nadol s poruchou citlivosti ľavého predkolenia, t.j. od kolena na dol je končatina necitlivá, silné a stále bolesti driekovej chrčtice, bolesti ľavej dolnej končatiny po námahe, pri chôdzi kľče v lýtku, ktoré pretrvávajú aj v noci a iné. Na základe uvedeného bol Žalobkyni

priznaný nárok na úrazovú rentu od r. 2015 vo výške 79,80 EUR mesačne. K žalobe žalobkyňa pripojila rozsudok Okresného súdu Komárno č. 3T/106/2016-884 zo dňa 15.05.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. 1To/87/2018-962 zo dňa 27.11.2018, znalecký posudok č. XX/XXXX znalkyne MUDr. U. I. zo dňa 27.06.2017, oznámenie žalovaného v 1 rade o postúpení výzvy žalobkyne žalovanému v 2 rade, podanie žalovaného v 2 rade zo dňa 10.07.2019, podanie právneho zástupcu žalobkyne zo dňa 24.07.2019, vyjadrenie žalovaného v 2 rade zo dňa 21.08.2019, oznámenie Štatistického úradu Slovenskej republiky zo dňa 05.03.2014, ktorým sa potvrdzuje, že priemerná mesačná nominálna mzda zamestnanca hospodárstva SR v roku 2013 dosiahla 824,- eur.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 14.01.2020 platobný rozkaz č. 2Up/1967/2019, ktorým žalobe vyhovel a zaviazal žalovaných v 1 a 2 rade zaplatiť žalobkyňi 54.570,- eur a úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 54.570,- eur od 10.10.2019 do zaplatenia.

3. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal odpor žalovaný v 2. rade, v ktorom uviedol, že žalovaný v 2 rade poskytol žalobkyňi čiastočné plnenie na istinu vo výške 44.871,00 €, tak ako je to uvedené v liste žalovaného v 2 rade označeného ako „Oznámenie o poistnom plnení“, ktorý bol zaslaný právnomu zástupcovi žalobkyne aj žalobkyňi, keďže v tejto časti považuje nárok žalobkyne za preukázaný. Čo sa týka časti nároku žalobkyne v sume 9.699,00 €, žalovaný v 2 rade namietal jeho dôvodnosť, keďže tento nebol preukázaný a je premlčaný. Žalovaný v 2 rade v uvedenom odpore uviedol, že pri šetrení uplatneného Nároku nadobudol pochybnosti o správnosti bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu, o čom informoval právneho zástupcu žalobcu listom zo dňa 21.08.2019, tak požiadal znaleckú organizáciu forensic.sk - Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. o odborné vyjadrenie vo veci posúdenia uplatneného Nároku, plynúceho zo Znaleckého posudku číslo XX/XXXX zo dňa 27.06.2017, vypracovaného znalcom K.. U. I., N.. Z odborného vyjadrenia vyplynulo, že „Znalecká organizácia hodnotí návrh sťaženia spoločenského uplatnenia, vyčíslený v lekárskom posudku MUDr. U. I., N.. zo dňa 27.6.2017 o počte 3210 bodov na základe predložených podkladov a zdravotnej dokumentácie ako čiastočne preukázaný. Znalecká organizácia môže potvrdiť všetky uplatnené položky okrem položiek 310, 430a a 302b. Taktiež uviedol k uplatnenej položke 310, t.j. poškodenie brušnej steny sprevádzané porušením brušného lisu, že tento následok predmetnej škodovej udalosti nebol na podklade dostupnej zdravotnej dokumentácie u menovanej objektívne, jednoznačne a exaktne preukázaný. V dostupnej zdravotnej dokumentácii nie je uvedený nijaký záznam o takomto následku a uplatnenie tejto položky taktiež nie je v znaleckom posudku č. XX/XXXX znalca K.. U. I., N.. nijako zdôvodnené. Z uvedeného vyplýva, že predmetnú položku nie je možné potvrdiť. Zároveň k uplatnenej položke 430a, t.j. obrna píšťalového nervu s postihnutím všetkých inervovaných svalov uviedol, že v znaleckom posudku je uplatnená hodnota 600 bodov, avšak podľa prílohy Zákona č. 437/2004 Z. z. má táto položka hodnotu 500 bodov. Navrhnuté 50 % zvýšenie uvedenej položky je možné potvrdiť, t.j. na celkovú hodnotu 750 bodov. K uplatnenej položke 302b, t.j. srdcové a cievne poruchy stredne ťažké uviedol, že táto položka sa obvyčajne uplatňuje pri následkoch týkajúcich sa hrudných orgánov (napr. hrudnej dutiny, príslušného úseku chrbtice či miechy) a z hľadiska medicínskej implementácie položiek Zákona č. 437/2004 Z. z. znalecká organizácia zastáva názor, že by v danom prípade mala byť použitá položka 427, t.j. trvalé poúrazové poruchy krvného obehu na dolnej končatine s hodnotou 150 bodov, ktorú navrhujeme zvýšiť o 100% hodnoty, t.j. na celkovú hodnotu 300 bodov. V uvedenom odpore poukázal na to, že Znalecká organizácia uviedla, že pri posúdení návrhu bodového hodnotenia SSU postupovala taktiež podľa dikcie § 10 ods. 9 Zákona č. 437/2004 Z. z., ktorý odkazuje na § 9 ods. 7 a 8 citovaného zákona, v ktorých je okrem iného uvedené: „Ak sa však viac poškodení na zdraví vzťahuje na ten istý orgán alebo končatinu, nesmie súčet bodového hodnotenia prekročiť bodové hodnotenie za anatomicú alebo funkčnú stratu orgánu alebo končatiny.“ V danom prípade sa za stratu končatiny považuje položka 386, t.j. strata jednej dolnej končatiny v bedrovom kĺbe alebo medzi bedrovým a kolenným kĺbom s hodnotou 900 bodov, prípadne do hodnoty 1800 bodov pri 100 % navýšení podľa § 10 ods. 4 Zákona č. 437/2004 Z. z. V znaleckom posudku č. 18/2017 znalca K.. U. I., N.. je celkový súčet uplatnených bodov týkajúci sa ľavej dolnej končatiny až 2250 bodov, a teda na základe predložených podkladov a v zmysle zdravotnej dokumentácie prináleží hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 2460 bodov, pričom na základe predložených podkladov a zdravotnej dokumentácie je možné stav považovať k hodnoteniu za ustálený k mesiacu jún 2017.“ V uvedenom odpore uviedol, že vychádzajúc z vyššie uvedeného žalovaný popiera Sporný nárok, pretože ho žalovaný 2/ nemôže považovať za preukázaný na základe žalobcom predloženej zdravotnej dokumentácie. Zároveň uviedol, že zdravotný stav žalobkyne bol na účely hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia ustálený v mesiaci jún 2017 a preto žalovaný v 2 rade popiera sporný nárok aj z dôvodu premlčania, ktoré podľa

názoru žalovaného v 2 rade nastalo najneskôr dňa 01.07.2019, pričom Nárok bol uplatnený na súde až 27.12.2019, teda viac ako päť mesiacov po uplynutí premlčacej doby. V odpore žalovaný v 2 rade taktiež uviedol, že popiera žalobcom uplatnený úrok z omeškania. Žalovaný v 2 rade je názoru, že peňažná sankcia v podobe úroku z omeškania upravená v ust. § 11 ods. 8 Zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) Zákona o PZP a jej účelom je ochrana poškodeného v tom, aby žalovaný 2/ pod hrozbou tejto peňažnej sankcie nezostal nečinný a bola nútený oznámiť v zákonnej lehote poškodenému spôsob vybavenia ním uplatneného Nároku zo škodovej udalosti. Sankcia v podobe úroku z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bude v konečnom dôsledku o nároku žalobcu na poskytnutie poistného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté, pričom relevantným nie je ako mal, prípadne mohol inak žalovaný v 2 rade poistnú udalosť vybaviť. Žalovaný v 2 rade má za to, že preukázal splnenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP, že sa nedostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia, ktoré si voči nemu uplatňuje žalobca v tomto spore, nakoľko Nárok môže byť ustálený až právoplatným rozhodnutím konajúceho súdu a žalovaný 2/ sa môže dostať do omeškania až v prípade nevyplatenia priznaného nároku v súdom určenej lehote. Na podoprenie správnosti svojho názoru žalovaný 2/ poukazuje na recentnú rozhodovaciu súdnu prax v tomto smere Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018 ako aj na názor publikovaný v odbornej literatúre. Z uvedeného vyplýva, že praktický dôsledok tohto ustanovenia (§ 11 ods. 8 zákona o PZP) je taký, že poisťovňa je povinná zaplatiť poškodenému úroky z omeškania iba v prípade ak neskončí prešetrovanie poistnej udalosti do 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o poistnej udalosti resp. ak v tejto lehote neoznámí dôvody, z ktorých nemohla v uvedenej lehote skončiť prešetrovanie poistnej udalosti alebo poistné plnenie znížila. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný v 2 rade žiadal aby miestne príslušný súd žalobu v celom rozsahu zamietol. K uvedenému odporu žalovaný v 2 rade pripojil oznámenie o poistnom plnení zo dňa 23.12.2019 adresované žalobkyni a právnomu zástupcovi žalobkyne, vyjadrenie žalovaného v 2 rade zo dňa 21.8.2019, odborné vyjadrenie znaleckej organizácie inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o. Bratislava č. 412/2019 zo dňa 23.11.2019.

4. Proti uvedenému platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica podal odpor žalovaný v 1 rade, ktorý bol doručený Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 05.02.2020, v ktorom uviedol, že predžalobnú výzvu právneho zástupcu žalobkyne postúpil žalovanému v 2 rade, s ktorým mal uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. O tomto informoval právneho zástupcu žalobkyne doporučeným listom odoslaným 1.7.2019 pričom ďalšia komunikácia prebiehala medzi žalovaným v 1 a 2 rade a právny zástupcom žalobkyne. Zároveň uviedol, že dňa 27.12.2019 mu bolo doručené zo strany žalovaného v 2 rade Oznámenie o poistnom plnení poistnej udalosti XXXXXXXXXXXX, v ktorom bol informovaný o ukončení šetrenia poistnej udalosti dňa 20.12.2019. Na základe tohto šetrenia bolo priznané žalobkyni poistné plnenie vo výške 44 781,00€, ktoré bolo poukázané na účet právneho zástupcu žalobkyne pričom toto poistné plnenie predstavuje náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa Odborného vyjadrenia č.XXX/XXXX znaleckej organizácie Forensic.sk-Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o., ktorá vyhodnotila bodové hodnotenia v Znaleckom posudku číslo XX/XXXX K.. U. I. N.. zo dňa 27.06.2017 za čiastočne preukázané. Uviedol, že v odbornom vyjadrení k položke č.310 znalci uvádzajú, že nárok nie je jednoznačne preukázaný doloženou zdravotnou dokumentáciou. K položke číslo 430a znalci upravili bodové hodnotenie v súlade so zákonom 437/2004 Z.z. na hodnotu 750 bodov. Položku číslo 302b nahradili znalci položkou 427 v celkovej hodnote 300 bodov a teda v súlade so zákonom 437/2004 Z.z. určili znalci celkové hodnotenie vo výške 1 2460 bodov. V súlade s § 9 ods.1 zákona 437/2004 Z.z. priznali hodnotu bodu v roku 2017, kedy bolo možné považovať stav poškodenej žalobkyne za ustálený. Zároveň uviedol, že vydanie platobného rozkazu považuje za neopodstatnené. K uvedenému odporu pripojil oznámenie o poistnom plnení spolu s výpočtom výšky plnenia.

5. Právny zástupca žalobkyne podaním vo veci navrhol pokračovanie v konaní na miestne príslušnom súde pričom v uvedenom podaní uviedol, že žalobu ohľadne istiny 44.871,- eur berie späť a žiadal aby súd v tejto časti konanie zastavil s tým, že žiadal priznať náhradu trov konania keďže žalovaný v 2 rade zaviniť zastavenie konania. Zároveň uviedol, že žiada aby konajúci súd žalobe o zaplatenie istiny v sume 9.699,- eur vyhovel pričom požadoval úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 54.570,- eur od 10.10.2019 do 27.12.2019 a úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 9.699,- eur od 28.12.2019 do zaplatenia. V uvedenom podaní spochybnil odborné vyjadrenie znaleckej organizácie Forensic.sk inštitútu Forenzných medicínskych expertíz s.r.o. keďže táto vypracovala za

327 kalendárnych dní/266 pracovných dní až 412 odborných vyjadrení a znaleckých posudkov, pričom mala na vypracovanie jedného úkonu menej ako jeden deň pričom aj v prípade ak zastrešujú viacero znalcov, tak napr. kompletne oboznámenie sa so zdravotnou dokumentáciou, vypracovanie objednaného úkonu a prípadne aj osobné vyšetrenie (nevyhnutné pri niektorých úkonoch) nie je možné pri odbornej starostlivosti zvládnuť za 2-3dni. Na základe uvedeného sme toho názoru, že Forensic sa v nedostatočnej miere zaoberal predloženými dokumentami a na základe toho dospel k nesprávnym záverom. Považujeme za potrebné zdôrazniť aj to, že MUDr. Q. H., ktorý je označený ako jeden z dvoch znalcov, ktorý mali vypracovať odborné vyjadrenie, toto nepodpisal (jeho podpis sa na ňom nenachádza). Uviedol, že žalobkyňa predložila Znalecký posudok č. XX/XXXX zo dňa 27.06.2017 v ktorom znalkyňa K.. U. I., N.. ohodnotila sťaženie spoločenského uplatnenia Žalobkyne v rozsahu: 3.210,- bodov. Poukázal na ust. § 206 CSP a § 207 CSP. Uviedol, že znalkyňa K.. U. I., N.. ohodnotila sťaženie spoločenského uplatnenia Žalobkyne v znaleckom posudku správne a je preto potrebné z neho vychádzať. Čo sa týka námietky premlčania vznesenej právny zástupcom žalovaného v 2 rade, poukázal na ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že k otázke premlčania škody na zdraví sa vyjadruje ÚS SR vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 537/2011-31, ktorým potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 12/2011 zo dňa 23.05.2011 v nasledovnom znení: „Nakoľko bol podľa názoru súdu zdravotný stav sťažovateľky preukázateľne ustálený najneskôr dňa 4.8.2006 (ku dňu právoplatnosti rozsudku Vojenského obvodového súdu v Prešove, ktorým bol vodič P. R. uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví), sťažovateľka si žalobou doručenou súdu dňa 15.12.2008 uplatnila svoje nároky na náhradu škody na zdraví až po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá jej uplynula dňa 4.8.2008. Skutočnosť, že sťažovateľka sa po prvý krát objektívne dozvedela o výške škody až z posudku o bolestnom a SSU vypracovanom ošetroujúcim lekárom MUDr. T. M., P. dňa 1.8.2008, nie je podľa súdu právne významná. Odvolací súd preto potvrdil rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu...“ Zároveň poukázal na ust. § § 444 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalovaný v 1 rade bol uznaný za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví až rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/106/2016 zo dňa 15.05.2018, právoplatným a vykonateľným dňa 27.11.2018, začala Žalobkyňa plynúť subjektívna premlčacia lehota až dňa 27.11.2018 a nemohlo tak dôjsť k premlčaniu jej nároku. Až do právoplatnosti predmetného rozsudku Okresného súdu Komárno Žalobkyňa nemala vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá. Výsledkom trestného konania mohol byť aj taký, že Žalovaný v rade 1 nezodpovedá za vznik dopravnej nehody, v ktorej utrpela Žalobkyňa predmetné zranenia a v takom prípade by Žalovaný v rade 1 nebol pasívne vecne legitimovaný. V uvedenom vyjadrení ďalej ohľadne požadovaných úrokov z omeškania poukázal na rozsudok KS v Žiline pod sp. zn. 28Sa/6/2018 zo dňa 04.09.2018 v ktorom krajský súd uviedol nasledovne: „12. Práve v takýchto skutkových prípadoch (rozdielny výsledok posúdenia a ohodnotenia zdravotného stavu v lekárskom posudku a v kontrole bodového hodnotenia vypracovaného posudkovým lekárom poisťovne) ide o dôvodnú pochybnosť o správnom hodnotení, či už bolestného alebo sťaženia spoločenského uplatnenia, v lekárskom posudku v zmysle § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z. a je potrebné vypracovať nezávislý znalecký posudok. Túto námietku teda súd vyhodnotil ako dôvodnú a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia tejto konkrétnej právnej otázky správny súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V ďalšom konaní vzhľadom na spornosť zisteného skutkového stavu z dôvodu vzniku dôvodných pochybností o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v predloženom lekárskom posudku bude potrebné požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa zákona č. 382/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov.“ Taktiež uviedol, že podľa § 7 ods. 6 Zákona č. 437/2004 Z.z. o vydanie znaleckého posudku možno požiadať len vtedy, ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, pričom lekársky posudok spracúva posudzujúci lekár, ktorým je podľa § 2 ods. 3 písm. d) ZoP lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví. Žalobkyňa ale Žalovanej v rade 2 nepredložila lekársky posudok ale predložila nezávislý ZP znalkyne MUDr. U. I., N., pričom ZoP nepripúšťa, aby Žalovaná v rade 2 ako poskytovateľ náhrady požiadala o vypracovanie znaleckého posudku na znalecký posudok. Na základe uvedeného mal za to, že Žalovaný v rade 2 si v lehote 3 kalendárnych mesiacov nesplnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 Zákona č. 381/2001 Z.z. a uviedol, že pre postup podľa § 7 ods. 6 Zákona č. 437/2004 Z.z. je zákonodarcom nevyhnutný vznik dôvodných pochybností o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia pričom poukázal na obsah vyjadrenia žalovaného v 2 rade zo dňa 21.8.2019, v ktorom sa uvádza, že „V priebehu šetrenia vykonaného poisťovňou došlo po posúdení predložených dokladov k pochybnostiam o správnosti bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ...“ a teda žalovaný v 2 rade uvádza, že došlo len k pochybnostiam a nie k dôvodným pochybnostiam o správnosti bodového ohodnotenia tak, ako to vyžaduje § 7 ods. 6 Zákona č. 437/2004 Z.z. pričom

žalovaný v 2 rade vo svojom Vyjadrení zo dňa 21.08.2019, ani v inom podaní doposiaľ neuviedol, na základe čoho predmetné pochybnosti vznikli a na základe akých skutočností by tieto pochybnosti mali byť považované za dôvodné. Z uvedeného je zrejmé, že žiadne dôvodné pochybnosti neexistovali a preto nebola oprávnenou na požiadanie o vypracovanie odborného vyjadrenia.

6. Vo veci sa vyjadril právny zástupca žalovaného v 2. rade podaním zo dňa 07.05.2020, v ktorom uviedol k vyjadreniu právneho zástupcu žalobkyne, ktorým spochybňuje odborné vyjadrenie znaleckej organizácie, že ide o nepodložené domnienky žalobkyne o zanedbaní odbornej starostlivosti znaleckej organizácie, ktorá ho vypracovala keďže žalobca nepredložil jediný dôkaz, z ktorého by plynulo, že by pri vypracovaní Odborného vyjadrenia zanedbala odbornú starostlivosť. Zároveň poukázal na to, že v mene znaleckej organizácie, ktorá Odborné vyjadrenie vypracovala, je oprávnený konať hociktorý z konateľov, ktorý je zároveň znalcom. Pokiaľ je žalovanému v 2 rade známe tak znalec, ako i MUDr. Q. H., nie je konateľom znaleckej organizácie, ktorá Odborné vyjadrenie vypracovala. Vzhľadom na tieto skutočnosti má žalovaný 2/ za to, že žalobcova námietka o chýbajúcom podpise jedného zo znalcov je nedôvodná. V uvedenom vyjadrení zároveň uviedol, že sa nestotožňuje ani s námietkou žalobcu ohľadne rôznej dôkaznej sily predložených dôkazov, Znaleckého posudku a odborného vyjadrenia, keďže zo zákona nevyplýva žiadna predpísaná hierarchia dôkaznej sily žalobcom porovnávaných dôkazov. Keďže v oboch prípadoch tieto dôkazy vypracovali subjekty zapísané Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v zozname znalcov majú rovnakú dôkaznú silu, akurát si po ich preštudovaní možno urobiť obraz o ich presvedčivosti a logických argumentoch, ktorých hodnotenie podľa názoru žalovaného 2/ patrí do kompetencie súdu. Žalovaný z ohľadom na tieto skutočnosti popiera tvrdenie, že by mal Znalecký posudok vyššiu dôkaznú silu ako Odborné vyjadrenie. Zároveň uviedol, že je nesprávny záver žalobkyne, že subjektívna premlčacia lehota v súvislosti s možnosťou uplatniť nárok voči žalovaným začala žalobkyni plynúť až dňom 27.11.2018, kedy sa stal rozsudok o vine žalovaného 1/ právoplatný, pričom žalovaný 2/ je názoru, že voči žalovanému 1/ mohla žalobkyňa uplatniť svoj nárok už skôr, a to v trestnom konaní, ako to urobili Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. a Sociálna poisťovňa, a tiež mohla podať civilnú žalobu voči žalovanému v 2 rade a ak tak žalobkyňa nepostupovala tak sa sama vystavila riziku, že dôjde k oslabeniu jej práva uplynutím subjektívnej premlčacej doby. Zároveň uviedol, že citáciu z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 537/2011-31, tak túto žalovaný 2/ považuje za irelevantnú vo vzťahu k tomuto sporu, pretože je vytrhnutá z kontextu, keďže z nej nie je zrejmé, na základe čoho konajúci súd dospel k záveru o ustálení zdravotného stavu žalobkyne. Taktiež uviedol, že pre korektné posúdenie vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k nároku na náhradu škody je dôležité ustáliť okamih, kedy sa žalobkyňa dozvedela o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Z ustanovenia § 106 ods. 1 OZ je zrejmé, že sa jedná o kumulatívnu vedomosť, t.j., že poškodený sa musí dozvedieť tak o zodpovednom subjekte, ako aj o škode. Inak povedané, premlčacia lehota plynie od okamihu, kedy poškodený získa relevantnú vedomosť o oboch rozhodných skutočnostiach, resp. od momentu, kedy získa neskoršiu informáciu o jednom z dotknutých atribútov. V uvedenom podaní uviedol, že určenie momentu, kedy sa žalobkyňa objektívne mohla dozvedieť o škode na zdraví spočívajúcej v nároku uplatňovanom v tomto spore, je významné z hľadiska zodpovedania otázky, kedy sa žalobca mohol o škode spočívajúcej v sťažení jeho spoločenského uplatnenia objektívne dozvedieť, závisí od stanoviska lekára, ktorý má na takýto úsudok odborné vedomosti, nakoľko ide o odbornú otázku (k tomu viď Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1089/2006, In: Nemcová, K., Vojtko, P. Judikatúra vo veciach náhrady škody. Bratislava: IURA EDITION, spol. s r.o., 2011, s. 327). Z predloženého Odborného vyjadrenia zo strany žalovaného 2/ vyplýva, že k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu na účely bodového hodnotenia jeho sťaženia spoločenského uplatnenia došlo „k mesiacu jún 2017“. Na základe takejto úvahy žalovaný 2/ dospel k záveru, že najneskôr dňom 01.07.2017 začala plynúť premlčacia doba vo vzťahu k žalovanému nároku. Taktiež uviedol, že čo sa týka subjektu, ktorý zodpovedá za vznik škody, uviedol, že zo zákonnej úpravy neplynie, že by sa vyžadovala nespochybniteľná istota pri určení osoby zodpovednej za vznik škody a už vôbec nie je podmienkou presná znalosť miery účasti jednotlivých škodcov, ak poškodený môže vyvodiť, že škoda bola spôsobená niektorým či viacerými škodcami, ktorých totožnosť je mu známa. Uviedol, že je toho názoru, že o zodpovednom subjekte sa žalobca musel dozvedieť najneskôr v deň keď bol ako svedok vypočutý v počiatkovej fáze trestného konania, k čomu z vysokou mierou pravdepodobnosti došlo skôr ako k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu na účely vykonania bodového hodnotenia sťaženia jeho spoločenského uplatnenia. Poukázal na rozhodnutia publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 16/2014. V zmysle jeho právnej vety „sa poškodený dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Obč. zák.), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o

tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu (prípadne iného príslušného štátneho orgánu - pozn. odvolacieho súdu) vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti“. Navyše, existujú viaceré skutkové situácie, kedy ani neprichádza do úvahy vykonanie/vedenie trestného, eventuálne priestupkového konania. Je teda potrebné vychádzať z predpokladu, že od osoby, ktorá má vedomosť o vzniku škody, možno požadovať, aby nárok uplatnila na súde, len čo má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, na základe ktorých sa javí zodpovednosť určitej konkrétnej osoby dostatočne pravdepodobná (k tomu viď Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29. septembra 2009, sp. zn. 25 Cdo 2891/2007, a tiež aj Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 30. júla 2008, sp. zn. 25 Cdo 615/2006, In: Horváth, E. Judikatúra vo veciach premlčania v súkromnom práve. Bratislava: IURA EDITION, spol. s r.o., 2010, s.104, 107. V tejto súvislosti navrhol aby konajúci súd vyžiadaval trestný spis sp. zn. 3T/106/2016 od Okresného súdu Komárno za účelom zistenia, kedy žalobkyňa získala vedomosť o zodpovednom subjekte. V uvedenom vyjadrení uviedol, že súhlasí s názorom žalobcu, o tom kedy možno požiadať o vydanie znaleckého posudku, ako to plynie z bodu (3) alinea (v) tohto vyjadrenia, pričom nerozumie, čo žalobkyňa bránilo predložiť žalovanému 2/ (príp. aj súdu) lekárskeho posudku od posudzujúceho lekára a namiesto neho predložila Znalecký posudok, ak nepreukázala, že u nej vznikli pochybnosti o správnom hodnotení jej sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, ktorý nepredložila. Napokon uviedol, že je celkom legitímne, aby prípadne pochybnosti o nároku uplatnenom podľa ust. § 15 Zákona č. 381/2001 Z.z. v rámci procesu prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu svojej povinnosti poskytnúť poistné plnenie, podľa ust. § 11 ods. 6 Zákona o č. 381/2001 Z.z., požiadal súdneho znalca o odborný názor vo vzťahu k uplatnenému nároku zo strany poškodeného, vrátane ním predložených podkladov, ktoré majú ním uplatnený nárok preukazovať. V predmetnom prípade išlo o stanovisko znaleckej organizácie vo forme Odborného vyjadrenia k podkladom predloženým zo strany žalobkyne (poškodeného), pričom jedným z týchto podkladov bol aj Znalecký posudok. Žalovaný 2/ preto považuje argumentáciu žalobcu o neprípustnosti preskúmania ním predložených podkladov ohľadne preukázania nároku za nedôvodnú, pričom navyše po preskúmaní podkladov predložených zo strany žalobcu je zrejme, že tieto nepreukázali nárok uplatnený žalobcom u žalovaného v 2 rade v požadovanom rozsahu. Uviedol, že Znalecký posudok je v časti namietanej žalovaným 2/ nepreskúmateľný, nepresvedčivý a zrejme aj priečiaci sa zákonu, ak nerešpektuje zásady na hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa ust. § 10 zákona č. 437/2004 Z. z., k čomu možno dospieť po preštudovaní Odborného vyjadrenia. Vo veci sa vyjadril žalovaný v 1. rade podaním zo dňa 10.05.2020, v ktorom uviedol, že sa pripája k argumentácii žalovaného v 2 rade o tom, že nárok žalobkyne nemožno považovať za preukázaný a tiež k vznesenej námietke premlčania. Žiadal aby sa súd vysporiadal s námietkou premlčania ako i s argumentáciou o nepreukázaní žalovaného nároku. Vo veci sa vyjadril podaním zo dňa 26.05.2020 právny zástupca žalobkyne, v ktorom uviedol, že žalobkyňa sa o tom, kto za škodu zodpovedá preukázateľne dozvedela až na základe Rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/106/2016 zo dňa 15.05.2018 (právoplatným a vykonateľným dňa 27.11.2018) (ďalej aj ako „Rozsudok OS“), pričom uviedol, že žalovaný v rade 1 pred súdom prvého stupňa ako aj súdom druhého stupňa po celý čas popieral svoju vinu a poukázal na to, že znalec z odboru cestná doprava Ing. J. Q.-D. v svojom znaleckom posudku uviedol: „Vodič W. K. na situáciu reagoval spôsobom, ktorý mu nemožno vyčítať, keď sa snažil zabrániť kolízii únikom do voľného priestoru - do protismeru.“ (str. 4. Rozsudku OS), pričom znalecká organizácia EXPET GROUP, k.s. vo svojom znaleckom posudku riešila 2 situácie, a uviedla: „Technickou príčinou dopravnej nehody v prípade varianty a/ bola nesprávna technika jazdy vodiča Ing. N. T., teda že jazdil čiastočne v protismernom pruhu.“ (str. 5. Rozsudku OS). Ďalej uviedol, že po vyhlásení Rozsudku žalovaný v rade 1 tento odvolaním napadol vo vzťahu ku všetkým jeho výrokom, ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo, čo vyplýva aj z Uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/87/2018 zo dňa 27.11.2018 (ďalej aj ako „Uznesenie KS“) (str. 2 Uznesenia KS). Žalovaný v rade 1 popieral svoje zavinenie v celom rozsahu a odvolaciemu súdu doložil aj Doplnok č. 1 k ZP č. 06/2015, ktorý bol v jeho prospech. Žalovaný v rade 1 taktiež popieral svoju vinu aj na verejnom zasadnutí na odvolacom súde (str. 3 Uznesenia KS). V prípade, ak by Žalovaný v rade 1 buď hneď na začiatku trestného konania priznal svoju vinu, resp. v súdnom konaní urobil vyhlásenie o vine, tak v takomto prípade by sa Žalobkyňa preukázateľným spôsobom dozvedela o tom, kto za škodu zodpovedá v zmysle § 106 ods. 1. OZ a v tom momente by jej začala plynúť premlčacia doba, čo ale nie je tento prípad. Žalovaný v rade 1 práve naopak až do posledného okamihu popieral skutočnosť, že jeho konaním bola spôsobená dopravná nehoda, na základe ktorej bola Žalobkyňa spôsobená škoda na zdraví, ktorej náhrada je predmetom tohto konania. Žalovaný v rade 1 bol taktiež do poslednej chvíle aktívnym a v konaniach na súdoch oboch stupňov predkladal dôkazy o jeho nevine. Zdôrazňujeme, že na odpovedi na otázku, kým bola dopravná nehoda spôsobená, resp. kto je za túto zodpovedný, sa

nevedeli zhodnúť ani v trestnom konaní ustanovení znalci a znalecká organizácia. V prípade, ak na otázku vzniku dopravnej nehody neboli ani títo ako odborne spôsobilé osoby schopní dať jednoznačnú odpoveď, nie je zrejmé, odkiaľ mohla mať uvedenú vedomosť Žalobkyňa ako neznalec. V uvedenej súvislosti dávame do pozornosti aj Žalovaným v rade 2 poukázaný Rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 82/2009 zo dňa 28.05.2009 publikovaný pod č. 16/2014, v ktorom NS SR uviedol nasledovný všeobecne aplikovateľný právny názor: „Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o ňom).“

7. Vo veci sa vyjadril žalovaný v 1. rade podaním zo dňa 10.05.2020, v ktorom uviedol, že sa pripája k argumentácii žalovaného v 2 rade o tom, že nárok žalobkyne nemožno považovať za preukázaný a tiež k vznesenej námietke premlčania. Žiadal aby sa súd vysporiadal s námietkou premlčania ako i s argumentáciou o nepreukázaní žalovaného nároku.

8. Vo veci sa vyjadril podaním zo dňa 26.05.2020 právny zástupca žalobkyne, v ktorom uviedol, že žalobkyňa sa o tom, kto za škodu zodpovedá preukázateľne dozvedela až na základe Rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/106/2016 zo dňa 15.05.2018 (právoplatným a vykonateľným dňa 27.11.2018) (ďalej aj ako „Rozsudok OS“), pričom uviedol, že žalovaný v rade 1 pred súdom prvého stupňa ako aj súdom druhého stupňa po celý čas popieral svoju vinu a poukázal na to, že znalec z odboru cestná doprava Ing. J. Q.-D. v svojom znaleckom posudku uviedol: „C. W. K. na situáciu reagoval spôsobom, ktorý mu nemožno vyčítať, keď sa snažil zabrániť kolízii únikom do voľného priestoru - do protismeru.“ (str. 4. Rozsudku OS), pričom znalecká organizácia EXPET GROUP, k.s. vo svojom znaleckom posudku riešila 2 situácie, a uviedla: „Technickou príčinou dopravnej nehody v prípade varianty a/ bola nesprávna technika jazdy vodiča Ing. N. T., teda že jazdil čiastočne v protismernom pruhu.“ (str. 5. Rozsudku OS). Ďalej uviedol, že po vyhlásení Rozsudku žalovaný v rade 1 tento odvolaním napadol vo vzťahu ku všetkým jeho výrokom, ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo, čo vyplýva aj z Uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/87/2018 zo dňa 27.11.2018 (ďalej aj ako „Uznesenie KS“) (str. 2 Uznesenia KS). Žalovaný v rade 1 popieral svoje zavinenie v celom rozsahu a odvolaciemu súdu doložil aj Doplnok č. 1 k ZP č. 06/2015, ktorý bol v jeho prospech. Žalovaný v rade 1 taktiež popieral svoju vinu aj na verejnom zasadnutí na odvolacom súde (str. 3 Uznesenia KS). V prípade, ak by Žalovaný v rade 1 buď hneď na začiatku trestného konania priznal svoju vinu, resp. v súdnom konaní urobil vyhlásenie o vine, tak v takomto prípade by sa Žalobkyňa preukázateľným spôsobom dozvedela o tom, kto za škodu zodpovedá v zmysle § 106 ods. 1. OZ a v tom momente by jej začala plynúť premlčacia doba, čo ale nie je tento prípad. Žalovaný v rade 1 práve naopak až do posledného okamihu popieral skutočnosť, že jeho konaním bola spôsobená dopravná nehoda, na základe ktorej bola Žalobkyňi spôsobená škoda na zdraví, ktorej náhrada je predmetom tohto konania. Žalovaný v rade 1 bol taktiež do poslednej chvíle aktívnym a v konaniach na súdoch oboch stupňov predkladal dôkazy o jeho nevine. Zdôrazňujeme, že na odpovedi na otázku, kým bola dopravná nehoda spôsobená, resp. kto je za túto zodpovedný, sa nevedeli zhodnúť ani v trestnom konaní ustanovení znalci a znalecká organizácia. V prípade, ak na otázku vzniku dopravnej nehody neboli ani títo ako odborne spôsobilé osoby schopní dať jednoznačnú odpoveď, nie je zrejmé, odkiaľ mohla mať uvedenú vedomosť Žalobkyňa ako neznalec. V uvedenej súvislosti dávame do pozornosti aj Žalovaným v rade 2 poukázaný Rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 82/2009 zo dňa 28.05.2009 publikovaný pod č. 16/2014, v ktorom NS SR uviedol nasledovný všeobecne aplikovateľný právny názor: „Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o ňom).“ V uvedenom podaní právny zástupca žalobkyne uviedol, že žalobkyňa až do nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti Rozsudku OS nemala vedomosť, či za škodu a spôsobené zranenia zodpovedá Žalovaný v rade 1, alebo Ing. N. T. ako vodič motorového vozidla, v ktorom sa viezla Žalobkyňa, alebo tretia osoba, resp. nepredpokladateľná technická porucha na jednom z OMV. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa až do nadobudnutia právoplatnosti Rozsudku OS nezačala plynúť ani subjektívna premlčacia lehota podľa § 106 ods. 1 OZ, keďže preukázateľne o uvedenom závere nemala žiadnu vedomosť. Žalobkyňa až do zaslania predžalobnej výzvy v tomto konaní žalovanému v rade 1 počas trestného konania neadresovala žiadnu výzvu na úhradu spôsobenej škody (na rozdiel od konaní popísaných vo vyššie citovaných Rozsudkoch NS ČR), pričom v prípade, ak by Žalobkyňa mala vedomosť o tom, že za spôsobenú dopravnú nehodu zodpovedá Žalovaný v rade 1, nepochybne by si predmetný nárok uplatnený v tomto konaní uplatnila voči Žalovanému v rade 1 už skôr. Aj na základe uvedeného sme toho názoru, že pri posudzovaní otázky, kedy sa Žalobkyňa dozvedela o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej

vedomosti Žalobkyne a nestačí len možnosť alebo domnienka dozvedieť sa o ňom. Výsledok trestného konania mohol byť totiž aj taký, že Žalovaný v rade 1 nezodpovedá za vznik dopravnej nehody, v ktorej utrpela Žalobkyňa predmetné zranenia a v takom prípade by Žalovaný v rade 1 nebol pasívne vecne legitimovaný. Žiadal preto aby súd žalobe vyhovel.

9. Vo veci sa podaním zo dňa 14.07.2020 vyjadril právny zástupca žalovaného v 2. rade, ktorý uviedol, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach a žiadal aby súd žalobu zamietol. Vo veci sa podaním zo dňa 07.08.2020 vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý uviedol, že sa pridrižiava svojho vyjadrenia zo dňa 10.05.2020.

10. Na pojednávaní dňa 08.09.2020 zástupca právneho zástupcu žalobkyne uviedol, že sa pridrižiava podanej žaloby ako i písomných podaní. Uviedol, že ohľadne uvedenej dopravnej nehody polícia konala ex offa pričom žalovaný v 1. rade sa k svojej zodpovednosti za skutok za ktorý bol neskôr odsúdený nepriznával, aktívne bojoval v trestnom konaní a snažil sa preukázať svoju nevinu a proti rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie a to aj čo do výroku o vine pričom do toho času nikto nevedel ako konanie dopadne, pričom žalobkyňa nevedela ako konanie dopadne. Poukázal na to, že motorové vozidlo, v ktorom sa viedla žalobkyňa, viedol pán T. pričom odvolací súd mohol uviesť, že zodpovedný nie je žalovaný v 1. rade ale zodpovednosť má druhý šofér. Zároveň tiež odvolací súd mohol konštatovať existenciu technickej závady na motorovom vozidle, prípadne na vozovke ale toto žalobkyňa nevedela a o tom kto zodpovedá za skutok sa dozvedela až z rozhodnutia krajského súdu. Iná situácia by bola ak by sa žalovaný v 1. rade priznal k predmetnému skutku. Preto mal za to, že predmetná žaloba nie je podaná po lehote. Zároveň uviedol, že žalobkyňa si dala vypracovať vlastný znalecký posudok, čo sa týka sťaženia spoločenského uplatnenia. Na uvedenom pojednávaní právni zástupcovia žalobkyne a žalovaného v 2. rade uviedli, že nevedia presne určiť kedy poisťné plnenie zo strany žalovaného v 2. rade zo dňa 27.12.2019 bolo poskytnuté žalobkyňi. Na uvedenom pojednávaní žalobkyňa uviedla, že o tom, kto sedel vo vozidle s ktorým došlo k zrážke a v dôsledku ktorej utrpela škodu na zdraví, sa dozvedela až koncom roku 2014, z obvinenia, ktoré jej bolo doručené od polície z J.. Na uvedenom pojednávaní právny zástupca žalobkyne uviedol, že ak by lehota mala plynúť od času kedy sa žalobkyňa dozvedela o vodičovi protiidúceho vozidla, s ktorým došlo k zrážke tak by musela podať žalobu, následne by musel požiadať o prerušenie, musel by zaplatiť poplatky a tiež zastupujúceho advokáta, pričom nevie ako rozhodne súd o zodpovednosti za dopravnú nehodu, ktorého skutkovou časťou je súd v civilnom konaní viazaný. Ak by súd oslobodil žalovanú v 1. rade musela by žalovať vodiča, s ktorým sa viedla a čakalo by sa kto by bol za nehodu vinný a ak by vzniesla žalobu voči vodičovi s ktorým sa viedla ten by sa mohol pýtať kedy sa dozvedela o tom, že viedol predmetné vozidlo. Tým vzniká paradox dvoch potenciálnych vinníkov dopravnej nehody. Žalobkyňa uviedla, že o tom v ktorej poisťovni je žalovaný v 1. rade poisťený sa dozvedela až po rozsudku, ktorý bol vyhlásený na Krajskom súde v Nitre. Na uvedenom pojednávaní právny zástupca žalovaného v 1. rade uviedol, že v mene žalovaného v 1. rade sa ospravedlňuje za nedbanlivostné konanie, v dôsledku ktorého žalobkyňa utrpela zranenia, v dôsledku ktorého sa domáha náhrady škody. Uviedol, že premlčacia lehota plynie od momentu nadobudnutia vedomosti o poisťnej udalosti a o tom, kto túto nehodu spôsobil pričom poukázal v tomto kontexte na časové súvislosti a obsah trestnoprávneho spisu. Uviedol, že vznáša námietku premlčania uplatneného nároku a nesúhlasí s požadovanou čiastkou uplatnenou ako náhrada škody v zostatku rozdielu uplatneného nároku teda 54.517,- eur a už uhradeného nároku 44.871,- eur teda rozdielu zostatku 9.699,- eur. Uviedol, že z odborného vyjadrenia č. 412/2019 je zrejme z akých dôvodov nie je možné akceptovať náhradu škody v hodnote 750 bodov pričom plnenie bolo poskytnuté žalobkyňi v celej zákonne nárokovateľnej výške. Uviedol, že nároky poškodenej boli uhradené. Zároveň uviedol, že žalobkyňa sa o škode a kto za ňu zodpovedá dozvedela z trestného spisu koncom roku 2014, po vznesení obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku, pričom žalobkyňa si v konaní neuplatnila nárok na náhradu škody v trestnom konaní, tento nárok na náhradu škody si uplatnila len Všeobecná zdravotná poisťovňa. Na uvedenom pojednávaní žalovaný v 1. rade uviedol, že sa taktiež ospravedlňuje žalobkyňi za to čo sa stalo a uviedol, že mu je ľúto že spôsobil škodu na zdraví žalobkyňi. Uviedol, že sa pridrižiava toho čo uviedol jeho právny zástupca ako i čo uviedol žalovaný v 2. rade. Uviedol, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, že žalovaný v 1. rade by mal byť zodpovedný za spôsobenú dopravnú nehodu najneskôr vtedy keď dostala predvolanie aby bola vypočutá ako svedkyňa v trestnom konaní. Na uvedenom pojednávaní zástupca právneho zástupcu žalovaného v 2. rade uviedol, že sa pridrižiava všetkých doterajších vyjadrení. Žiadal žalobu zamietnuť, keďže žaloba je nedôvodná. Uviedol, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, kto za škodu na jej zdraví zodpovedá, už v prípravnom konaní a uviedol, že o vedomosti o zodpovednom subjekte zo strany žalobkyne s vysokou mierou pravdepodobnosti došlo skôr ako k ustáleniu jej zdravotného stavu.

11. Vo veci sa vyjadril právny zástupca žalobkyne podaním zo dňa 09.09.2020, v ktorom poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu SR so sp. zn. 2 M Cdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014 (ďalej aj ako „Rozsudok“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 12 C 74/2005-334 zo dňa 11.03.2011 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 275/2011 zo dňa 24.05.2012, a to v nasledovnom znení: „Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 11. marca 2011 č. k. 12 C 74/2005-334 (druhým v poradí) zaviazal odporkyňu 1/ zaplatiť navrhovateľovi 140 998,31 € a trovy konania v sume 15 524,83 € k rukám JUDr. E. B., všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh voči odporkyňi 1/ zamietol. Návrh voči odporcovi 2/ zamietol. ... Súd prvého stupňa 2 2 M Cdo 9/2013 sa v prvom rade zaoberal námietkou premlčania, vznesenou odporcom 2/ a dospel k záveru, že je dôvodná.“ (str. 1 Rozsudku). V uvedenom rozsudku sa uvádza: „Pojem "kedy sa poškodený dozvie o škode" neznamena, možnosť takejto vedomosti, ale vyžaduje sa preukázaná vedomosť. Za takto preukázanú vedomosť súd považoval vyčíslenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré bolo po prvýkrát vyčíslené posudkom o bolestnom MUDr. J. K. a MUDr. K. O. 31. mája 2004. O tom, kto za škodu zodpovedá sa navrhovateľ dozvedel 26. novembra 2003, kedy bol odporca 2/ rozsudkom prvoinštančného súdu v Savare č. M 1238/03 uznaný vinným, že pri šoférovaní vozidla 14. júla 2002 zapríčinil navrhovateľovi zranenia na celom tele, pod vplyvom alkoholu, najneskôr však 6. decembra 2004, kedy podal na súde (správne vypracoval) svoj pôvodný návrh. Keď navrhovateľ uplatnil svoj nárok na náhradu škody na zdraví na súde voči odporcovi 2/ 7. novembra 2008 (č. I. 161), urobil tak po uplynutí zákonnej dvojročnej premlčacej lehoty. Súd prvého stupňa preto návrh voči odporcovi 2/ zamietol. V odôvodnení ďalej uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu 11. marca 2005 domáhal voči odporkyňi 1/ zaplata 7 575 000 Sk s 10 % úrokom z omeškania ročne od 4. dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplata, z titulu mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že 14. júla 2002 pri dopravnej nehode v M., na ceste č. R., ktorú zavinil vodič osobného motorového vozidla zn. Š. E. č. B., Š. Š., utrpel mnohopočetné zranenia celého tela s trvalými následkami.“ (str. 2 Rozsudku). Ďalej citoval uvedený rozsudok, v ktorom sa uvádza: „V povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu, alebo od poisťovateľa (priamy nárok), pričom sa na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi vzťahuje rovnaká právna úprava ako na premlčanie nároku voči škodcovi. Poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila. Napriek tomu tieto dva nároky na náhradu škody nemožno stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania. Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 PZP). Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Navrhovateľ mal preto v súdnej veci možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody buď od odporkyne 1/, od odporcu 2/ alebo od oboch naraz, pričom začatie plynutia premlčacej doby sa u odporcov posudzuje osobitne. Tvrdenie generálneho prokurátora, že včasným uplatnením nároku u poisťovateľa je nárok včas uplatnený aj proti odporcovi 2/ ako škodcovi, nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení, naopak je v rozpore s ustanovením § 15 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré umožňuje poškodenému pri uplatnení si náhrady škody žalovať poisťovateľa alebo aj škodcu. Skutočnosť, že navrhovateľ si neuplatnil svoj nárok na náhradu škody proti škodcovi včas má za následok, že jeho nárok je voči nemu premlčaný. Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto aj z tohto dôvodu namieta nesprávne právne posúdenie súdmi nižšieho stupňa neopodstatnene.“ (str. 22 a 23 Rozsudku). V uvedenom vyjadrení uviedol, že spor, ku ktorému NS SR vo svojom Rozsudku zaujal citovaný právny názor spočíval na tom skutkovom a právnom základe, že odporca /2 (škodca) pri dopravnej nehode zo dňa 14.07.2002 spôsobil navrhovateľovi (poškodený) mnohopočetné zranenia s trvalými následkami. O tom, kto za škodu zodpovedá sa navrhovateľ (poškodený) dozvedel až dňa 26.11.2003, kedy bol odporca 2/ (škodca) rozsudkom prvoinštančného súdu uznaný vinným. Následne dňa 11.03.2005 podal navrhovateľ (poškodený) návrh na náhradu škody na zdraví voči odporcovi 1/, ktorým bol poisťovateľ odporcu 2/. Navrhovateľ svoj návrh rozšíril aj o odporcu 2/ až dňa 07.11.2008. Na základe uvedeného, t. j. keďže návrh voči poisťovateľovi bol podaný v subjektívnej premlčacej lehote 2r. od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá (z odsudzujúceho rozsudku), súdy všetkých inštancií a aj NS SR ustálili, že návrh bol vo vzťahu k poisťovateľovi podaný včas. Keďže ale navrhovateľ podal návrh na náhradu škody voči odporcovi 1/ ako škodcovi až v r. 2008, došlo vo vzťahu k tomuto

nároku k premlčaniu. Uviedol, že o tom, kto za škodu zodpovedá sa žalobkyňa dozvedela až dňa 15.05.2018, kedy bol Žalovaný v rade 1 (škodca) rozsudkom OS Komárno uznaný vinným. Zároveň uviedol, že žalobkyňa následne dňa 27.06.2019 zaslala Žalovanému v rade 1 predžalobnú výzvu, na ktorú tento reagoval tak, že Žalobkyni oznámil vo svojom podaní zo dňa 01.07.2019, že jej predžalobnú výzvu postúpil svojej poisťovni, teda Žalovanému v rade 2. Skutočnosť, že poisťovateľom Žalovaného v rade 1 je Žalovaný v rade 2 sa totiž Žalobkyňa nemohla dozvedieť ani z rozhodnutia súdu prvého stupňa ani z rozhodnutia súdu druhého stupňa (v trestnom konaní), nakoľko v týchto sa Žalovaný v rade 2 vôbec neuvádza. Z uvedeného je zrejmé, že až z uvedeného podania Žalovaného v rade 1 sa Žalobkyni dozvedela, že poisťovateľom Žalovaného v rade 1 je Žalovaný v rade 2. Preto mal za to, že subjektívna premlčacia lehota začala Žalobkyni plynúť vo vzťahu k Žalovanému v rade 1 dňa 15.05.2018, a vo vzťahu k Žalovanému v rade 2 dňa 01.07.2019, t. j. ku každému z nich osobitne. Zároveň uviedol, že podľa uvedeného rozsudku NS SR, v povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu, alebo od poisťovateľa (priamy nárok), pričom sa na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi vzťahuje rovnaká právna úprava ako na premlčanie nároku voči škodcovi. Poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila. Napriek tomu tieto dva nároky na náhradu škody nemožno stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania. Žalobkyňa preto mala možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody buď od Žalovaného v rade 1, od Žalovaného v rade 2 alebo od oboch naraz, pričom začatie plynutia premlčacej doby sa u Žalovaných posudzuje osobitne. Ako pritom opätovne vyplýva z Rozsudku NS SR, ak dôjde k premlčaniu a namietnutiu premlčania vo vzťahu ku škodcovi, alebo poisťovateľovi, poškodený je oprávnený sa domáhať splnenia svojho práva vo vzťahu k tomu subjektu (škodca, poisťovateľ), ku ktorému nedošlo k premlčaniu, resp. toto nebolo namietnuté.

12. Na pojednávaní dňa 20.10.2020 súd skonštatoval, že žiadna zo strán nebola nahliadnuť do pripojeného spisu Okresného súdu Komárno č. 3T/106/2016, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis č. ČVS: ORP-575/2-VYS-KN-2014. Súd skonštatoval, že vo vyšetrovacom spise na čl. 2 spisu je uznesenie o začatí trestného stíhania voči žalovanému v 1. rade, na čl. 4 je uznesenie o stíhaní žalovaného v 1. rade zo dňa 3.12.2014, ktoré bolo doručené žalobkyni 31.12.2014. V uvedenom uznesení sa konštatuje, že dopravnú nehodu dňa 18.9.2014 spôsobil žalovaný v 1. rade. Sú má zo spisu Okresného súdu Komárno č. 3T/106/2016 za preukázané, že žalobkyňa si v trestnom konaní podaním doručeným Okresnému súdu Komárno dňa 22.3.2017 uplatnila nárok na náhradu škody. Na uvedenom pojednávaní právny zástupca žalovaného v 1. rade uviedol, že vyšetrovací spis bol vyžiadaný dôvodne na návrh žalovaných v 1. a 2. rade z dôvodu aby bolo možné preukázať z jeho obsahu plynutie subjektívnej lehoty a teda aj dôvodnosť námietky premlčania. Žiadal aby súd oboznámil z vyšetrovacieho spisu začiatok plynutia subjektívnej lehoty, kde je informácia o dátume vznesenia obvinenia resp. minimálne informácia o prvom výsluchu žalobkyne v procesnom postavení po vznesení obvinenia. Uviedol, že žaloba mohla byť uplatnená k mesiacu jún 2017 teda k tej právnej skutočnosti, na ktorú sa vykonaním tohto dôkazu odvoláva. Žiadal akceptovať námietku premlčania a žalobu zamietnuť. Uviedol, že sa stotožňuje so závermi znaleckej inštitúcie obsiahnutý v odbornom posudku č. 412/2019 kde je precízne odôvodnené z akého dôvodu nie je možné akceptovať nárok na peňažné plnenie zo zvyšných 750 bodov titulom sťaženia spoločenského uplatnenia. Na uvedenom pojednávaní právny zástupca žalovaného v 2. rade uviedol, že trvá na doterajšej argumentácii vyjadrenej v písomných a ústnych vyjadreniach, pripojil sa k argumentácii žalovaného v 1. rade. Konajúci súd na uvedenom pojednávaní skonštatoval, že uznesenie OR PZ v Komárne odbor kriminálnej polície č. ČVS: ORP-575/2-VYS-KN-2014 SL zo dňa 3.12.2014 bolo doručené dňa 31.12.2014 žalobkyni, pričom z obsahu uvedeného uznesenia je zrejmé, že žalovaný v 1. rade spôsobil dopravnú nehodu dňa 18.09.2014 o 17:45 hod. v okrese J. na ceste č. II/XXX v smere od mesta R. U. na mesto C., keďže sa v uvedenom uznesení uvádza, že na toto tvrdenie je dostatočne odôvodnený záver. Na uvedenom pojednávaní zástupca právneho zástupcu žalobkyne uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sa vydáva len za situácie, že je dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. V tomto uznesení nemôže byť konštatovaná vina, nakoľko by došlo k porušeniu prezumpcie neviny. Preto aj moja klientka mohla mať len dôvodné podozrenie o páchatelovi predmetného skutku, ale o vine musí rozhodnúť vždy len súd a nie vyšetrovateľ a preto žiadal aby bolo v tomto duchu aj pristupované k hodnoteniu predmetného dôkazu a nebola mu vkladaná právna sila, ktorú nemôže mať a ktorú mu zákon neukladá. Ďalej uviedol, že žalovaný v 2 rade sa bráni odborným vyjadrením zo dňa 23.11.2019 avšak odborné vyjadrenie je nižšej komplexnosti nižšej podrobnosti ako samotný znalecký posudok, ktorý pokladá za dôkaz vyššej právnej sily. K začiatku plynúť lehota premlčania vo vzťahu ku páchatelovi trestného činu uviedol, že samotné uznesenie o vznesení

obvinenia zakladá len dôvodnosť podozrenia, že osoba sa tohto skutku naozaj dopustila. V prípade, ak absentuje priznanie páchatel'a, poškodený nemôže jednoznačne vedieť či osoba obvinená prípadne obžalovaná predmetný skutok skutočne spáchala. Ak sa páchatel' nepriznáva, meritórne rozhodnutie vo veci môže urobiť len krajský súd. Iná situácia by nastala, ak by sa páchatel' ku skutku priznal. Čo sa týka žalovaného v 2 rade, tu je situácia iná a poukázal na to, že Najvyšší súd zaujal stanovisko podľa ktorého lehota poisťovni plynie nezávisle od lehoty páchatel'a. Žalobkyňa sa k skutočnosti, kto je poisťovňou a že vozidlo žalovaného v 1 rade bolo riadne poistené dozvedela až na základe vyjadrenia žalovaného v 1 rade. Táto skutočnosť sa neuvádza ani v uznesení o vznesení obvinenia, ani v rozsudku súdu prvého stupňa, ani druhého stupňa. Uviedol, že ak je niekto poškodený trestným činom, má sa na neho hľadieť ako na poškodeného, nie ako na páchatel'a a preto osoba, ktorej bolo dopravnou nehodou spôsobené také zranenie, ktoré jej zanechalo trvalé následky, ktoré si poniesie do konca života, by mala mať také práva a súdny prístup k výkonu spravodlivosti by mal predstavovať taký postup aby sa necítila poškodenou dvakrát, raz v trestnom konaní, druhýkrát v civilnom konaní kde si nárokuje to o čo prišla trestným činom. Zároveň poukázal na podanie doručené Okresnému súdu Banská Bystrica na čl. 101 spisu, ktorým zbral žalobu o zaplatenie istiny 44.871,- eur späť a ktorým žiadal konanie v tejto časti zastaviť s tým, že požaduje zaplatenie istiny 9.699,- eur, úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 54.570,- eur od 10.10.2019 do 27.12.2019 a úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 9.699,- eur od 28.12.2019 do zaplatenia. Na uvedenom pojednávaní právny zástupca žalovaného v 1. rade uviedol, že sa pridrižava svojich písomných a ústnych prednesov, opätovne žiada aby súd žalobu zamietol s prihliadnutím na vznesenú námietku premičania. Poukazuje na odborné vyjadrenie, ktoré predložil žalovaný v 2 rade, nemá o nič menšiu právnu silu ako Znalecký posudok predložený žalobkyňou a poukazuje na to, že v zmysle odborného vyjadrenia žalobkyňi nenáleží sťaženie spoločenského uplatnenia za 750 bodov tak ako to vyplýva z dôvodov uvedených v odbornom vyjadrení predloženom žalovaným v 2. rade. Na uvedenom pojednávaní právny zástupca žalovaného v 2. rade uviedol, že z mailovej komunikácie zo dňa 10.09.2020 je zrejmé, že žalobkyňa prijala plnenie od poisťovne dňa 27.12.2019 o 10:34 hod., pričom žalobkyňa podala žalobu v ten istý deň o 11:28 hod. Poukázal na všetky doterajšie vyjadrenia spochybňujúce nárok žalobkyne, námietku premičania ako aj námietku jednotlivých položiek sťaženia spoločenského uplatnenia. Zároveň uviedol, že opomenul uviesť, že pokiaľ právny zástupca žalobkyne poukazoval na odlišnosť v posudzovaní plynutia premičania vo vzťahu k vedomosti o tom, u koho má žalovaný v 1. rade povinné zákonné poistenie tak nesúhlasil s jeho právnym názorom, poukázal na ust. § 15 ods. 2 Zákona č. 381/2001 Z.z.

13. Napadnutým (zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným) rozsudkom Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie v spore takto rozhodol:

I. Súd konanie o zaplatenie 44.871,- eur zastavuje.

II. Súd žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade o zaplatenie sumy 9.699,- eur, úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 54.580,- eur od 10.10.2019 do 27.12.2019 a o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 9.699,- eur od 28.12.2019 do zaplatenia zamietla.

III. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov konania v plnom rozsahu a to v lehote 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o výške náhrady trov konania a ktoré súd vydá po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

IV. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 2. rade náhradu trov konania v plnom rozsahu a to v lehote 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o výške náhrady trov konania a ktoré súd vydá po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

14. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na vykonané dokazovanie a vyjadrenia strán sporu, ako aj s poukazom na citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ - zákon č. 40/1964 Zb. - § 420 ods. 1 až 3, § 488 - 491, § 788 ods. 1, § 797 ods. 1 a 2, § 106, § 100 ods. 1, § 123 ods. 3 a § 517 ods. 2), citované ustanovenia zákona č. 381/2001 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (§ 4 ods. 1 a 2, § 6 ods. 1 a 2) a citované ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 2 ods. 2, § 4 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1 a 2, § 7 ods. 1 a 6, § 8 ods. 1 a 4), odôvodnil nasledovne:

Na základe vyššie uvedeného skutkového stavu, na základe vyjadrení strán, na základe listín založených v spise, na základe spisu Okresného súdu Komárno č. 3T/106/2016 a na základe uvedených zákonných ustanovení súd zistil, že žaloba nie je dôvodná. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 27.12.2019 domáhala náhrady škody, t.j. sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 54.570,- eur, pričom požadovala príslušenstvo pohľadávky, úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 54.570,- eur od 10.10.2019 do zaplatenia. Svoj nárok odôvodnila s poukazom na znalecký

posudok znalkyne K. I., N.. č. XX/XXXX zo dňa 27.06.2017. V žalobe poukázala na rozsudok Okresného súdu Komárno č. 3T/106/2016 z ktorého mal súd za preukázané, že dopravnú nehodu dňa 18.09.2014 zaviniť žalovaný v 1. rade, a preto ho Okresný súd Komárno uznal vinným za prečin ublíženia na zdraví a odsúdil ho na trest odňatia slobody s trvaním 1 rok s podmieneným odkladom. Zároveň uvedeným rozsudkom súd uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s. Bratislava náhradu škody v sume 15.134,78 eur a Sociálnej poisťovni Bratislava náhradu škody v sume 4.495,20 eur. Uvedený rozsudok odvolaním napadol žalovaný v 1. rade a odvolací súd - Krajský súd v Nitre uznesením č. 1To/87/2018-962 zo dňa 27.11.2018 odvolanie žalovaného v 1. rade zamietol, pričom toto uznesenie a tiež rozsudok Okresného súdu Komárno nadobudli právoplatnosť dňa 27.11.2018. Žalobkyňa v žalobe neuviedla kedy sa dozvedela o škode a kto za ňu zodpovedá, pričom právny zástupca žalobkyne až v podaní, ktorým reagoval na odpor žalovaného v 2. rade proti platobného rozkazu uviedol, že žalovaná sa dozvedela o tom, kto za škodu zodpovedá až z rozsudku Okresného súdu Komárno č. 3T/106/2016 zo dňa 15.05.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 27.11.2018, a teda až týmto dňom začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, keďže do právoplatnosti uvedeného rozsudku žalobkyňa nemala vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá. Zo spisu Okresného súdu Komárno č. 3T/106/2016, ktorého súčasťou je vyšetrovací spis Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne č. ČVS: ORP-575/2-VYS-KN-2014 mal súd za preukázané, že žalobkyňi bolo uznesenie o stíhaní žalovaného v 1 rade zo dňa 03.12.2014 doručené dňa 31.12.2014. V tomto uznesení sa konštatuje, že dopravnú nehodu dňa 18.9.2014 zaviniť žalovaný v 1. rade (čl. 4). V priebehu konania právny zástupca žalobkyne podaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica v marci 2020 zobral žalobu späť ohľadne istiny v sume 44.871,- eur, keďže žalovaný v 2. rade zaplatil žalobkyňi sumu 44.871,- eur a to dňa 27.12.2019. Z odborného vyjadrenia č. 412/2019 zo dňa 23.11.2019 znaleckej organizácie Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o. Bratislava, ktorý predložil žalovaný v 2. rade mal súd za preukázané, že boli potvrdené všetky uplatnené položky sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne uvedené v znaleckom posudku MUDr. U. I., N.. okrem položiek 310, 430a a 302b, a teda žalobkyňi náleží hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 2460 bodov. Z uvedeného znaleckého posudku je tiež zrejмый záver, že je možné stav považovať k hodnoteniu za ustálený k mesiacu jún 2017.

Súd konanie o zaplatenie sumy 44871,- eur zastavil s poukazom na ust. § 145 ods. 2 CSP, keďže žalobca zobral žalobu o zaplatenie sumy 44.871,- eur späť podaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica a žalovaní v 1. a 2. rade nevyjadrili svoj nesúhlas s uvedeným späťvzatím žaloby. Súd žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol z dôvodu, že žalovaný v 1. rade vzniesol námietku premlčania uvedeného nároku a súd na túto námietku zo zákona prihliadal podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže mal za to, že nárok žalobkyne je premlčaný. Súd pritom vychádzal zo skutočnosti, že žalobkyňa sa o škode a kto za ňu zodpovedá dozvedela najneskôr do 01.07.2017, keďže o tom, že za škodu zodpovedá žalovaný v 1. rade sa dozvedela 31.12.2014 z uznesenia ORPZ v Komárne zo dňa 03.12.2014, ktoré jej bolo doručené 31.12.2014 pričom o výške škody sa dozvedela v júni 2017 zo znaleckého posudku znalkyne K. pričom z uvedeného znaleckého posudku nie je zrejмый, z akého dôvodu znalkyňa uviedla, že zdravotný stav žalobkyne možno považovať za ustálený v júni 2017 keď z ust. § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. vyplýva, že lekársky posudok sa vydáva len čo zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený, pričom ak ide o sťaženie spoločenského uplatnenia, spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví. Nie je preto zrejмый, prečo znalkyňa uviedla, že až v júni 2017 bolo možné považovať zdravotný stav žalobkyne za ustálený. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa v priebehu celého konania a ani pred podaním žaloby nepožiadala podľa § 7 ods. 3 zákona čl. 437/2004 Z.z. o vydanie lekárskeho posudku. S prihliadnutím na uvedené zákonné ustanovenia konajúci súd mal za to, že žalobkyňa sa o výške škody mohla a mala dozvedieť skôr ako zo znaleckého posudku MUDr. U. I., pričom o vyhotovenie tohto znaleckého posudku požiadala až 18.05.2017 pričom podľa vyššie uvedeného ustanovenia žalobkyňa mohla požiadať o vydanie lekárskeho posudku už v októbri 2015, t.j. rok po poškodení zdravia. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa sa o škode a kto za ňu zodpovedá mohla dozvedieť už v októbri 2015. Súd však s prihliadnutím na obranu žalovaného v 2 rade mal za to, že dvojročná subjektívna lehota začala plynúť od 01.07.2017 a teda uplynula dňa 01.07.2019, avšak žaloba bola podaná 27.12.2019. Konajúci súd mal za to, že žalobu voči žalovanému v 1 rade bolo potrebné zamietnuť aj z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala výšku škody, keďže sťaženie spoločenského uplatnenia nepreukázala lekárskeho posudkom podľa § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. Konajúci súd má za to, že znalecký posudok, ktorý žalobkyňa predložila, nemožno považovať za ekvivalent lekárskeho posudku a uvedený zákon jednoznačne uvádza, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku. Ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby voči žalovanému v 1. rade je skutočnosť, že v danom prípade žalovaný v 1.

rade nie je pasívne legitimovaný v spore, keďže v danom prípade žalobkyňa má právo na plnenie voči žalovanému v 2. rade, tak ako to vyplýva z ust. § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z., keďže z týchto ustanovení vyplýva, že právo na náhradu škody uhrádza za poisteného poisťovňa, s ktorou má uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Konajúci súd má za to, že v danom prípade je potrebné rozlišovať medzi zodpovednosťou za škodu a právom na plnenie, keďže žalovaný v 1. rade mal uzatvorené povinné zmluvné poistenie so žalovaným v 2. rade, a teda právo na plnenie ohľadne náhrady škody mala žalobkyňa len voči žalovanému v 2. rade. Súd preto z týchto dôvodov žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol. Súd žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol z dôvodu, že súd nárok žalobkyne na náhradu škody t.j. náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia považoval voči žalovanému v 2. rade za premlčaný ako u žalovaného v 1. rade, keďže žalobkyňa sa o škodu a kto za ňu zodpovedá dozvedela najneskôr 01.07.2017 avšak žalobu podala po uplynutí dvojročnej zákonnej subjektívnej lehoty dňa 27.12.2017. Ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby voči žalovanému v 2. rade bola skutočnosť, že žalobkyňa nepreukázala výšku škody, tak ako je to uvedené v bode 45 tohto odôvodnenia, t.j. nepreukázala hodnotu sťaženia spoločenského uplatnenia, nakoľko ani pred podaním žaloby ani po podaní žaloby nepredložila konajúcemu súdu lekárske posudky podľa § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z., ktorý je podkladom pre určenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd mal za to, že znalecký posudok predložený žalobkyňou ohľadne sťaženia spoločenského uplatnenia na jej strane nemožno považovať za zákonný dôkaz o výške škody.

Súd zároveň poukazuje aj na závery obsiahnuté v odbornom posudku predloženom žalovaným v 2. rade, z ktorého vyplýva, že nároky žalobkyne na náhradu škody sú oprávnené len do výšky sumy 44.871,- eur a teda uvedená skutočnosť je ďalším dôvodom, pre ktorý súd žalobu zamietol. Súd o trovách tohto konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP (Civilný sporový poriadok - zákon č. 160/2015 Z. z.), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pričom podľa ustanovenia § 262 odsek 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Keďže žalovaný v 1. a 2. rade boli v plnom rozsahu úspešní, súd im priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu tak ako je to uvedené vo výroku rozsudku, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Súd pri rozhodovaní o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade prihliadal na to, že žaloba voči žalovanému v 1. rade bola nedôvodná a preto ju súd zamietol, keďže v danom prípade žalovaný v 1. rade nebol pasívne legitimovaný a tiež z dôvodov, ako je to uvedené vyššie, pričom súd zohľadnil pri rozhodovaní o trovách konania aj skutočnosť, že žaloba bola podaná nedôvodne po uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty pričom nebola preukázaná zákonným spôsobom výška škody. Súd taktiež pri rozhodovaní o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade prihliadal na to, že žaloba voči žalovanému v 2. rade bola nedôvodná, a preto ju súd zamietol, keďže žalobkyňa v priebehu celého konania ale ani pred súdnym konaním nepredložila zákonný dôkaz preukazujúci výšku škody, t.j. hodnoty sťaženia spoločenského uplatnenia, nakoľko nepredložila lekárske posudky podľa zákona č. 437/2004 Z.z. a z dôvodu, že žaloba bola podaná nedôvodne po uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty.

15. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadla len žalobkyňa domáhajúca sa jeho zmeny v zamietajúcom výroku a výrokoch o náhrade trov konania tak, aby jej žalobe bolo vyhovené a aby boli žalovaný zaviazaný zaplatiť jej aj náhradu trov odvolacieho konania, resp., aby v napadnutých výrokoch bol rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch poukázala na podanie odvolania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby pre premlčanie nároku voči žalovanému v 1. rade poukázala na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS537/2011-31 a rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Ncdo/9/2013 zo dňa 27.8.2014 a 5Cdo/152/2010 zo dňa 28.2.2011, z ktorých je zrejmé, že sťaženie spoločenského uplatnenia je zahrnuté pod škodu na zdraví, pri ktorej sa objektívna lehota neuplatňuje. Z dôvodu, že žalovaný v 1. rade bol uznaný za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví až rozsudkom právoplatným a vykonateľným dňa 27.11.2018, až od tohto dňa jej začala plynúť subjektívna premlčacia lehota a teda k premlčaniu jej nároku dôjsť nemohlo, keď až do právoplatnosti uvedeného rozsudku nemala vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá. Výsledok trestného konania mohol byť v neposlednom rade aj taký, že žalovaný v 1. rade za vznik dopravnej nehody nezodpovedá a preto neobstojí záver o tom, že sa o tom, kto za škodu zodpovedá dozvedela už z uznesenia o vznesení

obvinenia, keď inak by boli súdy zahľtené žalobami len na základe domnienok policajtov, pričom v praxi býva aj preukázaná nevina obvineného. Vo svojom vyjadrení zo dňa 26.5.2020 poukázala na to, že žalovaný v 1. rade svoje zavinenie v celom rozsahu popieral a doložil v trestnom konaní odvolaciemu súdu aj doplnok č. 1 k ZP č. 06/2015, ktorý bol v jeho prospech a rovnako svoju nevinu uvádzal aj na verejnom zasadnutí na odvolacom súde; preto vzhľadom aj na spornosť jeho zavinenia z hľadiska ustanovených znalcov a znaleckej organizácie nemožno prijať záver o tom, že sa o tom, kto za škodu zodpovedá dozvedela tak, ako to uvádza súd prvej inštancie. Záver súdu prvej inštancie je aj v rozpore s prezumpciou neviny (žalovaného v 1. rade), dodržiavanie ktorej je požadované aj od občanov a preto jej podanie tejto žaloby pred skončením trestného konania by uvedenej zásade odporovalo, keď súd prvej inštancie sa ani len okrajovo nevysporiadal s jej tvrdeniami ani s predmetnou judikatúrou, pričom tento svoj odklon resp. odlišný právny názor ani žiadnym spôsobom nezdôvodnil. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby z dôvodu, že údajne nepreukázala výšku škody, keďže sťaženie spoločenského uplatnenia nepreukázala lekárskeho posudkom, žalobkyňa poukázala na ustanovenia § 4 ods. 2 a § 7 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z. z., v súvislosti s ktorými je namieste otázka, či je správne rozhodujúce právne normy interpretovať iba tak, že poškodený je povinný predložiť poskytovateľovi peňažného plnenia najprv len lekárskeho posudok, na ktorý nemá právny nárok a o ktorý môže požiadať až následne, keď vzniknú pochybnosti znalecký posudok? Striktnú požiadavku spočívajúcu v povinnosti predložiť najprv lekárskeho posudok považuje za neakceptovateľnú a táto nemá ani oporu v hmotnoprávnej úprave. Aj keď v § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. nie je výslovne uvedené, že náhrada sa poskytuje aj na základe znaleckého posudku, v prípade nejasnosti a nezrozumiteľnosti právnej normy nie je možné odmietnuť náhradu na základe predloženého znaleckého posudku; tento právny názor je odôvodnený aj rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžp/1/2010 zo dňa 1.7.2010. Uplatnením nároku na náhradu škody na zdraví výlučne zo znaleckého posudku preto poškodený neporuší žiadne ustanovenie zákona č. 437/2004 Z. z., keď jeho postup je súladný s článkom II ods. 3 Ústavy SR, čo osvedčuje tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/212/2010 zo dňa 29.11.2011, keď prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych noriem vedie k nespravodlivému záveru a následnému porušeniu základných práv poškodeného, ktorý nemá žiadnu možnosť ako „prinútiť“ ošetrojúceho lekára aby mu vypracoval lekárskeho posudok, teda predloženie znaleckého posudku je jedinou legálnou možnosťou pre neho preukázať svoj zdravotný stav resp. zhoršenie spoločenského uplatnenia, pričom znalecký posudok má oproti lekárskeho posudku dokonca vyššiu výpovednú lehotu, nakoľko znalec musí spíňať nielen kvalifikačné predpoklady pre zápis do zoznamu znalcov ale zároveň voči žiadateľovi posudku preberá zodpovednosť za závery ním vypracovaného znaleckého posudku. Dodáva tiež, že vo všetkých súdnych rozhodnutiach, na ktoré v spore poukazovala, súdy rozhodovali o uplatnenom nároku na základe nie lekárskeho posudku ale znaleckých posudkov, teda pokiaľ sa súd prvej inštancie od predmetného postupu súdov vyšších inštancií odchyľil, bol povinný svoj odklon v zmysle princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva aj riadne odôvodniť, čo však neurobil, preto ho tiež nepovažuje za racionálny. Predloženie znaleckého posudku namiesto lekárskeho posudku nebolo namietané ani jednou zo sporových strán, keď súd prvej inštancie sa ani len okrajovo nevysporiadal s tým, akému hmotnoprávnemu zákonnému ustanoveniu predloženie znaleckého posudku namiesto lekárskeho posudku odporuje, teda súd prvej inštancie konal nad rámec svojho oprávnenia a „hľadal problémy aj tam, kde žiadne nie sú“ a stal sa obhajcom žalovaných. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby z dôvodu, že žalovaný v 1. rade nie je pasívne legitímovaný v spore poukazovala v konaní (vo vyjadrení zo dňa 9.9.2020) na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Ncdo/9/2013 zo dňa 27.8.2014, z ktorého je zrejmé, že bolo výlučne na jej rozhodnutí žalobkyne, či si ňou uplatňovaní nárok bude uplatňovať voči žalovanému v 1. rade ako škodcov, žalovanému v 2. rade ako poisťovateľovi alebo voči obojmu žalovaným súčasne, keď súd prvej inštancie sa s uvedeným rozsudkom nevysporiadal a ani nezdôvodnil, prečo by žalovaný (v 1. rade) ako škodca nebol pasívne vecne legitímovaný v konaní o náhradu škody, keď uvedenú skutočnosť tento počas celého konania (ani) nenamietal. Ako žalobkyňa má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, proti každému z nich z iného právneho dôvodu, keď túto právnu argumentáciu si osvojil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 17Co/91/2019 zo dňa 27.5.2020. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovanému v 2. rade z dôvodu premlčania nároku poukazuje na rovnaké súdne rozhodnutia ako v prípade žalovaného v 1. rade, ako aj na svoje vyjadrenie v podaní zo dňa 26.5.2020, s ktorými sa však súd prvej inštancie nevysporiadal. Pred začatím sporu zaslala žalovanému v 1. rade predžalobnú výzvu, ktorú tento postúpil svojej poisťovni - žalovanému v 2. rade, keď o tom kto je poisťovateľom žalovaného v 1. rade sa z rozhodnutia súdov v trestnom konaní dozvedieť nemohla, teda až z podania žalovaného v 1. rade zo dňa 1.7.2019 sa dozvedela, že jeho poisťovateľom je žalovaný v 2. rade. Na základe uvedeného je zrejmé, že subjektívna premlčacia lehota jej vo vzťahu k žalovanému v 2. rade začala plynúť samostatne a rozdielne od žalovaného v 1. rade dňa 1.7.2019, pričom napriek tomu, že jej nároky voči žalovaným sa vzťahuje

rovnaká právna úprava, nemožno tieto dva nároky na náhradu škody stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania. Ak dôjde k premlčaniu a namietnutiu premlčania vo vzťahu ku škodcovi alebo poisťovateľovi, poškodený je stále oprávnený sa domáhať splnenia svojho práva vo vzťahu k tomu subjektu, ku ktorému premlčaniu nedošlo resp. namietané nebolo. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovanému v 2. rade pre nepreukázanie výšky škody platí to isté, čo aj v prípade žalovaného v 1. rade. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby proti žalovanému v 2. rade z dôvodu, že z odborného posudku predloženého žalovaným v 2. rade jej nároky na náhradu škody nad sumu 44 871 eur nevyplývajú poukazuje na ňou predložený znalecký posudok č. XX/XXXX zo dňa 27.6.2017, keď poukazuje na to, že zákon č. 437/2004 Z. z. neumožňuje žalovanému v 2. rade spochybniť závery znaleckého posudku a ani lekárskeho posudku odborným vyjadrením tak, ako to v tomto konaní akceptoval súd prvej inštancie, keď do pozornosti odvolacieho súdu dáva aj ustanovenie § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., v zmysle ktorého si žalovaný v 2. rade v zákonnej lehote povinnosť nesplnil. S poukazom na ustanovenie § 209 ods. 2 CSP súdy nemôžu pri hodnotení dôkazu znaleckým posudkom hodnotiť odborné závery, ku ktorým znalec dospel z hľadiska ich správnosti, posudzujú iba úplnosť posudku vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie jeho záverov a súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/1561/2010 zo dňa 9.2.2011). V zmysle ustanovenia § 206 CSP je tiež zrejmé, že jediným kto o vypracovanie odborného vyjadrenia môže požiadať, je súd, teda odborné vyjadrenie si nemôže predkladať každý tak, ako sa mu zachce. Vzhľadom k tomu, že spolu s návrhom predložil aj súkromný znalecký posudok a na tento sa hľadá akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca, žalovaný v 2. rade bol povinný v zákonom stanovenej lehote 3 mesiacov ukončiť prešetrovanie a nebol už oprávneným na spochybňovanie záverov uplatneného nároku. Závery znaleckého posudku je možné spochybniť len iným znaleckým posudkom, resp. posudkom znaleckého ústavu, ktorý ako jediný je oprávnený sa vyjadrovať k záverom a postupu jednotlivých znalcov, čo sa však v tomto konaní nestalo. Čo sa týka trov konania poukazuje na to, že istina vo výške 44 871 eur bola pripísaná na účet jej právneho zástupcu až po podaní návrhu, z čoho je zrejmé, že žalovaný v 2. rade jej nárok po zaplatení sumu uznal ako dôvodný, bez námietky premlčania, keď ona postupovala v zmysle zákonného postupu podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a najprv požiadala žalovaného v 1. rade ako škodcu a až následne žalovaného v 2. rade, ktorému však uplynula lehota na dobrovoľné plnenie. Keďže jej žaloba bola dôvodná minimálne čo do výšky 44 871 eur, aj v prípade neuznania jej nároku vo zvyšku mal súd prvej inštancie následne postupovať podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdeliť podľa úspechu a teda jej priznať právo na náhradu trov konania vo výške 64,46%.

16. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrovali obaja žalovaní, keď k týmto vyjadreniam sa žalobkyňa už následne nevyjadrovala.

17. Žalovaný v 1. rade žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdiť, keď s dôvodmi odvolania nesúhlasí a súhlasí s odôvodnením napadnutého rozsudku a teda i so zamietnutím žaloby a s priznanými trovami konania. Žalobkyňa sa o škode dozvedela najneskôr do 1.7.2017 a o výške škody v júni 2017, teda súd prvej inštancie správne skonštatoval uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty. Súhlasí aj s tým, že v spore nie je pasívne legitimovaný, nakoľko v danom prípade má žalobkyňa právo na plnenie voči žalovanému v 2. rade, s ktorým on mal uzatvorenú zmluvu - zmluvné poistenie zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel.

18. Žalovaný v 2. rade rovnako žiadal potvrdenie rozsudku v napadnutých častiach a priznanie mu náhrady trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď s argumentáciou žalobkyne (k dôvodom, pre ktoré konajúci súd žalobu zamietol) sa nestotožňuje a považuje ju za nesprávnu. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nepochybne korektne ustálil vo vzťahu k posúdeniu vnesenej námietky premlčania to, že žalobkyňa informáciami spôsobilými urobiť si záver o mozgnej zodpovednosti konkrétnej osoby disponovala už dňa 31.12.2014, pričom o škode sa dozvedela najneskôr 1.7.2017, kedy zároveň začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba uplynúvšia ku dňu podania žaloby 27.12.2019. S poukazom na ustanovenie § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. popiera tvrdenie žalobkyne o tom, že by vo vzťahu k nemu začala plynúť premlčacia lehota neskôr ako voči žalovanému v 1. rade, keďže síce voči nemu plynie premlčacia lehota samostatne, ale platí aj voči nemu rovnaká právna úprava ako na premlčanie nároku na náhradu škody voči osobe, ktorá škodu spôsobila, teda od rovnakého momentu ako voči žalovanému v 1. rade. Domnelý nárok tak bol na súde uplatnený voči obom žalovaným už v dobe jeho premlčania. Čo sa týka nepreukázania výšky domnelého nároku, poukazuje na súdu doručené odborné vyjadrenie, po ktorom žalobkyňa počas priebehu sporu nenavrhla žiadne ďalšie dokazovanie ohľadne preukázania výšky ňou uplatneného domnelého nároku, teda v dôsledku

svojej nečinnosti dôkazné bremeno neunesla a potom záver prvoinštančného súdu o nepreukázaní výšky nároku je správny. Popiera tvrdenie žalobkyne, že by si nesplnil svoje povinnosti v lehote a dostal sa do omeškania s akýmkoľvek plnením žalobkyni, v tomto smere poukazuje na svoju argumentáciu v bode 9 jeho odporu a dôkaz k nemu pripojený - list zo dňa 21.8.2019. Plnenie 44 871 eur od neho na účet jej právneho zástupca žalobkyňa obdržala ešte pred podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu, toto bolo pripísané na účet takmer hodinu pred podaním návrhu. Ohľadom tohto poukazuje na vyjadrenie svojho právneho zástupcu zaznamenané na strane 4 zápisnice o pojednávaní dňa 20.10.2020. Poukazuje na to, že domnelý nárok žalobkyne vo výške 9 699 eur voči nemu nikdy neuznal, vzniesol voči nemu námietku v prvoinštančnom konaní a preto súd prvej inštancie ohľadom trov konania rozhodol korektne, ak žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

19. Krajský súd Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobkyne dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom zamietajúcom výroku a výrokoch o náhrade trov konania strán sporu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako rozhodnutie (vo výroku) vecne správne, pričom súčasne v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1, § 255 CSP v odvolacom konaní úspešným žalovaným priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku bude konať a rozhodovať súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

20. Predmetom tohto sporu je nárok žalobkyne uplatnený žalobou zo dňa 27.12.2019 na zaplatenie jej sťaženia spoločenského uplatnenia, v rozsahu podľa znaleckého posudku č. XX/XXXX zo dňa 27.6.2017 znalkyne K.. U. I., N.., na tom skutkovom základe, že žalovaný v 1. rade bol dňa 27.11.2018 právoplatne v trestnom konaní uznaný za vinného zo spáchania ublíženia (jej) na zdraví v dôsledku zavinenia dopravnej nehody dňa 18.9.2014, keď náhradu tohto sťaženia jej žalovaní napriek výzve nezaplatili a zodpovednosť žalovaného v 2. rade vyplýva zo zákona o povinnom zmluvnom poistení č. 381/2001 Z. z.

21. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie, po čiastočnom späťvzati žaloby ohľadom dňa 27.12.2019 zaplatenej sumy 44 871 eur, konanie v časti späťvzatej istiny zastavil a vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne voči oboj žalovaným zamietol s tým, že týmto priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. S ohľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany oboch žalovaných súd prvej inštancie zamietnutie žaloby voči oboj žalovaným odôvodnil dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania, keď ďalej vo vzťahu k žalovanému v 1. rade uviedol, že žalobkyňa nepreukázala výšku uplatňovanej škody a to že je žalovaný v 1. rade v spore pasívne legitimovaný, keď nepreukázanie výšky škody uviedol aj v prípade zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalovanému v 2. rade s dodatkom, že nároky žalobkyne boli oprávnené len do výšky sumy 44 871 eur a boli žalobkyni už zaplatené.

22. Nakoľko zákon v prípade existencie premlčania a jeho dovolania sa dlžníkom/povinnou osobou neumožňuje premlčané právo veriteľovi/oprávnenému priznať (§ 100 ods. 1 veta tretia OZ), z hľadiska hospodárnosti konania je potrebné vždy otázku premlčania riešiť ako otázku prvotnú aj v prípadoch, v ktorých nie je ešte preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody (R 29/1983), zaoberal sa odvolací súd primárne posúdením správnosti skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie v tejto otázke. Pri právach na náhradu škody upravuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 106, a to kratšiu subjektívnu (odsek 1) a dlhšiu objektívnu (odsek 2), keď ich začiatok je upravený odlišne, pričom ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Podľa ustanovenia § 106 ods. 1 OZ sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. V tomto ustanovení Občiansky zákonník viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojrôčnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného a) o škode (nie iba o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde, keď okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o škode sa nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti či s protiprávnym konaním, b) o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, t.j. o zodpovedajúcom subjekte. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby s ohľadom na uvedené podmienky vedomosti poškodeného môže byť aj rozdielny, keď pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o ňom). Podľa rozsudku

Najvyššieho súdu SR 1Cdo/82/2019 zo dňa 28.5.2010 publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod R 16/2014, poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 OZ), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti.

23. Súd prvej inštancie pri posudzovaní otázky premlčania vychádzal z toho, že žalobkyňa sa o škodu a kto za ňu zodpovedá dozvedela najneskôr do 1.7.2017, keďže o tom, že za škodu zodpovedá žalovaný v 1. rade sa dozvedela dňa 31.12.2014 z uznesenia OR PZ v Komárne zo dňa 3.12.2014 (o stíhaní žalovaného v 1. rade), pričom o výške škody sa dozvedela v júni 2017 so znaleckého posudku znalkyne MUDr. U. I., N., z ktorého znaleckého posudku nie je zrejmé, z akého dôvodu znalkyňa uviedla, že zdravotný stav žalobkyne možno považovať za ustálený v júni 2017, keďže lekárske posudky sa vydávajú len čo sa zdravotný stav poškodeného považuje za ustálený, spravidla po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví. Žalobkyňa s uvedenou argumentáciou súdu nesúhlasí, poukazuje na to, že o tom, že za škodu zodpovedá žalovaný v 1. rade sa dozvedela až z právoplatného rozsudku voči žalovanému v trestnom konaní, so zohľadnením prezumpcie neviny vo vzťahu k žalovanému po začatí jeho trestného stíhania, s ohľadom na ktorú zásadu by žalovaného označila v civilnom konaní predčasne za vinného.

24. Odvolací súd pri posudzovaní otázky premlčania mal v zmysle článku 2 odsek 2 CSP a vo vzťahu k zhora citovanému súdnomu rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR publikovanému v Zbierke súdnych rozhodnutí za to, že právny názor súdu prvej inštancie ohľadom premlčania nároku vo vzťahu k obom žalovaným je vecne správny. Žalobkyňa bola priamou účastníčkou dopravnej nehody v postavení poškodenej osoby, keď ako spolujazdkyňa v druhom motorovom vozidle v trestnom konaní vystupovala v postavení svedka - poškodenej a počas celého konania skutkový dej dopravnej nehody popisovala tak, ako súladne s obžalobou nakoniec bol ustálený vo výroku trestného rozsudku proti žalovanému v 1. rade, teda sama v trestnom konaní ako svedkyňa jej zavinenie preukazovala na strane žalovaného v 1. rade, čiže vedela, že dopravnú nehodu zaviniť žalovaný v 1. rade, keď na to, aby mohla tohto žalovať, nepotrebovala nespochybniteľnú istotu o jeho i trestnoprávnej zodpovednosti v podobe právoplatného rozhodnutia súdu v trestnom konaní, teda podľa odvolacieho súdu jej vedomosť o tom, že škodu spôsobil (svojím konaním privodil) žalovaný v 1. rade bola daná od dopravnej nehody (a obvinenia žalovaného 1.) a otázka - sporná bola len otázka prípadného trestnoprávneho zavinenia žalovaného v 1. rade, ktorej záväzná vyriešenie právoplatným rozsudkom v trestnom konaní však žalobkyňa pre uplatnenie svojho nároku nepotrebovala, keď navyš z uznesenia o začatí trestného stíhania vyplývalo potvrdenie jej úsudku o tom, že škodu spôsobil žalovaný v 1. rade. O výške škody sa žalobkyňa dozvedela najneskôr z ňou v konaní predkladaného znaleckého posudku K., keď inak v trestnom konaní uvádzala trvanie jej práceneschopnosti do 31.1.2017 a do spisu nazrela dňa 27.3.2017. Čo sa týka argumentácie žalobkyne k neexistencii premlčania nároku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, s ohľadom na právne závery v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Mcd/9/2013 zo dňa 27.8.2014 (R 71/2015), s právnou vetou „uplatnením nároku poškodenej proti poisťovateľovi nedochádza zároveň k uplatneniu nároku poškodenej na náhradu škody proti škodcovi“ mal odvolací súd za to, že jej odvolací dôvod je v tomto smere nedôvodný. V uvedenom súdnom rozhodnutí bol riešený prípad, keď si poškodený uplatňoval nárok najprv vo vzťahu k poisťovni a až v priebehu konania vo vzťahu k škodcovi, pričom Najvyšší súd SR ako súd dovolací konštatoval to, že v prípade nárokov poškodenej voči poisťovateľovi a škodcovi sa jedná o záväzky obdobné ako v prípade záväzku veriteľa voči dlžníkovi a ručiteľovi, s osobitným plynutím premlčacej doby, čo ani odvolací súd nespochybuje. Vychádzajúc však z vety druhej § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. („na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobil“) mal však odvolací súd za to, že pokiaľ žalovaný v 1. rade ako škodca dôvodne vzniesol námietku premlčania, nemôže byť daná zodpovednosť žalovaného v 2. rade ako poisťovateľa, nakoľko na premlčanie nároku proti nemu platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti škodcovi - žalovanému v 1. rade, teda jeho povinnosť plniť môže byť daná len vtedy, ak je daný a vzhľadom k premlčaniu aj vymáhateľný nárok voči škodcovi, lebo platí ako poisťovateľ za škodcu (poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodenej rovnaké postavenie ako škodca - R 13/2017), keď vzhľadom na obdobu postavenia ako v prípade ručiteľského záväzku ani ručiteľ by nebol povinný zaplatiť dlh dlžníka ním účinne čo do premlčania namietaný, nakoľko ak námietku premlčania vznesie hlavný dlžník, právne účinky premlčania nastávajú nielen vo vzťahu k nemu samotnému ale aj vo vzťahu k ručiteľovi. V danej veci tak účinky - dôsledky žalovaným v 1. rade

dôvodne vznesenej námietky premlčania nastali aj vo vzťahu k žalovanému v 2. rade ako poisťovateľovi, teda žalobkyňa si mohla voči žalovanému v 2. rade uplatňovať nárok len za podmienok rovnakej úpravy premlčania - jeho neexistencie ako proti žalovanému v 1. rade ako škodcovi, teda jej vedomosť o postavení žalovaného v 2. rade ako poisťovateľa žalovaného v 1. rade bola bezvýznamná.

25. Vychádzajúc z uvedeného posúdenia dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaných voči žalobkyni mal potom odvolací súd za to, že zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie je vo vzťahu k obom žalovaným vecne správny už len z tohto dôvodu (a z dôvodu hospodárnosti) bez potreby zaoberania sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré súd prvej inštancie podanú žalobu zamietol, keď pri posúdení otázky premlčania uplatneného nároku, ako dôvodne vznesených námietok premlčania, už danosť nároku nemal z iných hľadísk vôbec posudzovať. Nakoľko premlčanie nároku samotného platí rovnako aj pre príslušenstvo nároku nemohol byť už len z tohto dôvodu dôvodný ani uplatnený nárok na úroky z omeškania, keď navyš sumu 44 871 eur bola žalobkyni pripísaná ešte pred podaním samotnej žaloby elektronickou formou. Nemožno tak konštatovať, že žaloba v tejto časti zaplatenej istiny bola podaná dôvodne, keď k nároku na úroky z omeškania od 10.10.2019 žalobkyňa žiadne odvolacie dôvody ani neuviedla. Vzhľadom k dôvodne vznesenej námietke premlčania brániacej priznaniu nároku v zostávajúcom predmete sporu odvolací súd preto už danosť tohto nároku nepreskúmaval, resp. nepreskúmaval dôvodnosť ďalších dôvodov súdu prvej inštancie pre zamietnutie žaloby.

26. Zo všetky zhora uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).